स च तं प्रत्युवाचेदं दाशराजो महीपतिं। जातमात्रैव मे देया वराय वरवर्णिनी। यदि कामस्तु मे कश्चित्तं निबोध जनेश्वर।

यदीमां धर्म्मपत्नीं त्वमत्तः प्रार्थयसेऽनघ। सत्यवागसि सत्येन समयं कुरु मे ततः।

समयेन प्रदद्यां ते कन्यामहमिमां नृप। नहि मे त्वत्सनः कश्चिदरो जातु भविष्यति।

॥ शान्तनुरुवाच ॥ श्रुत्वा तव वरं दाश व्यवस्येयमहं तव। दातव्यं चेत्प्रदास्यामि नत्वदेयं कथञ्चन। ४०२०

॥ दाशउवाच ॥ अस्यां जायेत यः पुत्रः स राजा पृथिवीपते। त्वदूर्द्ध्वमभिषेक्तव्यो नान्यः कश्चन पार्थिव।

॥ वैशम्पायनउवाच ॥ नाकामयत तं दातुं वरं दाशाय शान्तनुः। शरीरजेन तीव्रेण दह्यमानोऽपि भारत।

स चिन्तयन्नेव तदा दाशकन्यां महीपतिः। प्रत्ययाद्धास्तिनपुरं कामोपहतचेतनः।

ततः कदाचिच्छोचन्तं शान्तनुं ध्यानमास्थितं। पुत्रो देवव्रतोऽभ्येत्य पितरं वाक्यमब्रवीत्।

सर्व्वेता भवतः क्षेमं विधेयाः सर्व्वपार्थिवाः। तत्किमर्थमिहाभीक्ष्णं परिशोचसि दुःखितः। ४०२५

ध्यायन्निव च मां राजन्नाभिभाषसि किञ्चन। नचाश्वेन विनिर्यासि विवर्णो हरिणः कृशः।

व्याधिमिच्छामि ते ज्ञातुं प्रतिकुर्य्यां हि तत्र वै। एवमुक्तः स पुत्रेण शान्तनुः प्रत्यभाषत।

असंशयं ध्यानपरो यथावत्स तथा शृणु। अपत्यं नस्त्वमेवैकः कुले महति भारत।

शस्त्रनित्यश्च सततं पौरुषे पर्य्यवस्थितः। अनित्यताञ्च लोकानामनुशोचामि पुत्रक। कथञ्चित्तव गाङ्गेय विपत्तौ नास्ति नः कुलं।

असंशयं त्वमेवैकः शतादपि वरः सुतः। नचाप्यहं वृथा भूयो दारानकर्तुमिहोत्सहे। ४०३०

सन्तानस्याविनाशाय कामये भद्रमस्तु ते। अनपत्यन्त्वेकपुत्रमित्याहुर्द्धर्म्मवादिनः।

अग्निहोत्रं त्रयी विद्या सन्तानमपि चाक्षयं। सर्व्वाण्येतान्यपत्यस्य कलां नार्हन्ति षोडशीं।

एवमेतन्मनुष्येषु तच्च सर्व्वं प्रजास्विति। यदपत्यं महाप्राज्ञ तत्र मे नास्ति संशयः।

एषा त्रयी पुराणानां देवतानाञ्च शाश्वती। त्वञ्च शूरः सदामर्षी शस्त्रनित्यश्च भारत। नान्यत्र युद्धात्तस्मात्ते निधनं विद्यते क्वचित्।

सोऽस्मि संशयमापन्नस्त्वयि शान्ते कथं भवेत्। इति ते कारणं तात दुःखस्योक्तमशेषतः। ४०३५

॥ वैशम्पायनउवाच ॥ ततस्तत्कारणं राज्ञो ज्ञात्वा सर्व्वमशेषतः। देवव्रतो महाबुद्धिः प्रज्ञया चान्वचिन्तयत्।

अभ्यगच्छत्तदैवाशु वृद्धामात्यं पितुर्हितं। तमपृच्छत्तदाऽभ्येत्य पितुस्तच्छोककारणं।

तस्मै स कुरुमुख्याय यथावत्परिपृच्छते। वरं शशंस कन्यां तामुद्दिश्य भरतर्षभ।

ततो देवव्रतो वृद्धैः क्षत्रियैः सहितस्तदा। अभिगम्य दाशराजं कन्यां वव्रे पितुः स्वयं।

तं दाशः प्रतिजग्राह विधिवत्प्रतिपूज्य च। अब्रवीच्चैनमासीनं राजसंसदि भारत। ४०४०

त्वमेव नाथः पर्य्याप्तः शान्तनोर्भरतर्षभ। पुत्रः शस्त्रभृतां श्रेष्ठः किन्तु वक्ष्यामि ते वचः।

को हि सम्बन्धकं ह्याद्यमीप्सितं यौनमीदृशं। अतिक्रामन्नतप्येत साक्षादपि शतक्रतुः।

अपत्यं चैतदार्य्यस्य यो युष्माकं समो गुणैः। यस्य शुक्रात्सत्यवती संभूता वरवर्णिनी।

तेन मे बहुशस्तात पिता ते परिकीर्त्तितः। अर्हः सत्यवतीं वोढुं धर्म्मज्ञः स नराधिपः।